

KIS NAP

ÜZSONNA. (Lásd a 151. lapon.)

XXXI. kötet, 10. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1886. szeptember 5-én.

A TITKOS BÜNÖS.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

ARTHUR nyugodtan hallgatta végig, aztán csüggedten mondá:

— Értem... csupa barátság-ból elhirtelenkedted a dolgot... védeni akartál... de most már mindegy... nekem most már nincs helyem a ti házatokban...

— Már meg mi jut eszedbe! Szeretném tudni, mért ne volna?

— Mert nem maradhatok ott, a hol tolvajnak tartanak.

— Hát még! Talán azt hiszed, hogy Viola most már mindjárt ellened fordul? Épen ellenkezőleg! Az én hugoescám nem afféle szeleburdi leány, a ki ne tudna valamit jól megfontolni. Legelőször is nagyon sajnálta, hogy kicsalta belőlem a titkot, azután pedig még inkább sajnálkozott azon, hogy ártatlanul szenvedsz.

Artur kissé földerülve, mohón kérdé:

— Igazán? Violácska nem hiszi, hogy bűnös vagyok?

— Az kellene még csak! Kikaparná a szemét annak, a ki rosztat merne gondolni rólad, a mi kedves Rózsikánk megmentőjéről. Megfogadta, hogy tőle ugyan senki sem tudja meg a titkot, azóta pedig folyton törí azt a bohó fejét, hogy mikép tudna ő segíteni a bajon. No hát lásd, mégis csak megbocsáthatsz nekem.

Artur kezét nyújtott.

— Nem haragszom... hiszen így csak ott vagyunk, a hol voltunk.

Épen ekkor közeledett feléjük Viola. Látta milyen komoly beszélgetésben van a két fiu s mindjárt kitalálta, miről van szó.

— Ne haragudjál Andorra, kedves Arthur! mondá meleg hangon. Csak én vagyok a hibás... de én meg nem tudtam, hogy neked kellemetlen lesz, ha én is meg tudom. Ne félj, én nem árullok el, pedig én jobbnak tartanám, ha okosabb emberektől kérnénk tanácsot... az én kedves szüleim olyan jók, úgy szeretnek téged...!

— Igen, a mig nem tudnak semmit... de ha aztán tolvajnak hinnének!

— No persze! pattant fel Viola. Talán nem tudják, hogy a mi kedves Rózsikánk megmentője milyen derék fiu, hogy nem követhetett el olyan csúf tettet! Ép úgy nem hinnék, mint én nem hiszem.

— Mondtam ezt neki én is, szólt Andor. Utoljára is csak kell valamit tenni. Én már rég elmondtam volna az egészet, de neki nincs hozzá bátorsága.

— Az már nem lehet! Hogy mondhatasz ilyet? szólt Viola. Hogy ne volna bátorsága? Hát mikor Rózsika után a veszedelembe rohant?

Artur szomoruan rázta a fejét.

— Az más volt, kedves Violácska, mondá. Andornak igaza van... nincs bátorságom, mert ha megvallom, hogy én vittem el azt a szerencsétlen szelenczét azzal a sok pénzzel s azt mondom, hogy nem tudom hová lett, — ezt már senki sem hiszi el, mint tolvajt csapnak ki az intézetből, elítélnek, végem van!

— De az nem lehet, mikor ártatlan vagy! kiáltá Viola hevesen. A jó Isten azt nem engedi meg... Az ártatlan nem szenvedhet.

Artur hálásan nézett a hű leánykára, ki annyira meg volt győződve ártat-

lanságára hallgatta.

— Igen, de akármit is mondasz, a bátorságom...

Ezen a giteken. Irték vi... sem tudt... mint a k...

— tehát ki... előbb ut...

Ezt... dig tulaj... nyertek.

A m... urat talá... be elősz... csak lass...

— Levél ér...

— 5... dor élénk...

— valami le... ben egyi... Artur?

Viol... ijedtöke... kolózás... dezösköd... róla van...

— Andor. M...

Épe... van Artu... tur; meg

lanságáról; de aztán csak a vállait vonogatta.

— Nem tudom, mi lesz... hogy lesz, de akármennyire erőltessem... mincs bártorságom, hogy elmondjam.

Ezen már aztán Viola sem tudott segíteni. De azért mégis kissé vidámabban tértek vissza a házba, mert Viola sehogyszem tudta a dolgot olyan szomorúnak látni, mint a két fiu.

— Az nem lehet... ártatlan vagy, tehát ki kell derülni ártatlanságodnak... előbb utóbb ki kell derülni.

Ezt a biztatást jól esett hallani, pedig tulajdonkép ezzel még semmit sem nyertek.

A mint beléptek a szobába, Kardos urat találták ott. Viola és Andor értek be először, mert Artur mint rendesen, csak lassan lépegetve követte őket.

— Jó, hogy itt vagytok, szólt az apa. Levél érkezett, mely titeket is érdekel.

— Talán az intézetből? kérde Andor élénken.

— Onnan. Az igazgató irt és említ valami lopást is, mely ott történt s melyben egyik fiu a gyanus... De hol van Artur?

Viola és Andor szinte elsápadtak ijedtökben... Ime tehát hiába volt a titkolózás... az apa bizonyosan azért kérdezősködik Artur után, mert a levélben róla van szó mint gyanusról!

— Szegény Artur! sohajta titkon Andor. Most már itt a baj!

Épen mikor Kardos ur kérdezte, hol van Artur, megnyilt az ajtó s belépett Artur; meg is hallotta, hogy keresik.

— Itt vagyok, kedves bácsi... Mit parancsol?

— Semmit, csak azt akarom, hogy te is hallgasd meg a levelet, mely az intézetből az igazgatótól érkezett.

Artur megrettenve bámult a levélre, melyet Kardos ur a kezében tartott. Jó, hogy Kardos ur nem nézett rá, mert épen ekkor már az ablak felé ment, hogy jobban lásson olvasni.

— Felolvasom nektek a levelet... talán örülni is fogok neki, mert kitüntetés is van benne rátok nézve.

A három gyermek most ismét meglepetve nézett össze. Ha kitüntetés vár Andorra és Arturra, akkor hát a levélben mégsem lehet szó arról, hogy Arturra gyanu esik. Annál feszültebb kíváncsisággal lesték tehát, mikor Kardos ur fenhangan olvasni kezdte a levelet. Ez pedig így szólt:

»Tisztelt Kardos ur! Legelőször is szíves bocsánatát kérem, hogy a minap, midőn Andort és vele Arturt oly hirtelen haza küldtem, ezzel talán némi aggodalmat és alkalmatlanságot okoztam. Kénytelen voltam azt tenni, mert intézetemben egy kis fiu beteg lett és orvosunk attól tartott, hogy himlő fog rajta kitörni, ekkor pedig a többi növendék is mind veszedelemben lett volna. Szerencsére aggodalmunk alaptalannak bizonyult, a kis Berki Tamás nem esett himlőbe, ragadós betegség nincs intézetemben és így a növendékek nyugodtan visszatérhetnek. Mellékelve küldöm az orvos bizonyítványát, hogy nincs ok semmi aggodalomra.«

— Hála Istennek! szólt közbe Kardosné asszony örömmel.

— Ejnye, az a mihaszna kis Tamás! pattogott Andor. Hát miért riasztott úgy reánk?

— Oh, nem nagy baj, legalább itthon voltál s jól mulattunk; Arturnak sem ártott a jó szabad levegő.

— Csöndesség, gyerekek! szólt az apa. Van itt még több is a levélben s ez talán még érdekesebb.

Tovább olvasta a levelet, mely aztán így szólt:

»Nagyon szükséges volna, hogy An-

VITÉZ PULI.

I.

*De vigan vagy, Puli kutyám
Hékás!
Mit kergeted azt a szegény
Békát?*

*Nem vétett az neked semmit,
Hallod!
Jobb is volna tán békében
Hagynod!*

dor és Artur mentül előbb visszatérjenek, még pedig két okból. Először is, mert az évi vizsgálatot most már meg kell tartani és erre én külön feladatot szántam nekik. A vizsgálat végén mindig egy kis ünnepet tartunk, melyen legjobb növen-

dékeim szavalnak. Most Andor és Artur az elsők intézetemben, őket illeti meg a kitüntetés, hogy az ünnepen egy-egy szép költeményt előadjanak. Ezért szükséges, hogy idején itt legyenek s a költeményt jól betanulhassák. A másik ok, a

miért mielőbb nem olyan ke...
eset történt a...
A bünös soká...
már nyomán...
tani bünét; ...

*S henez
Tan
Rucza-
Pan*

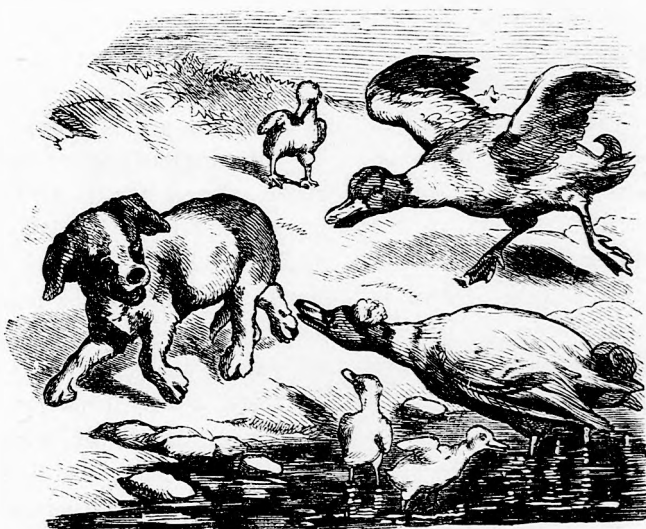
nepre a fiúk...
kedves csalá...
közül számos...
denék, ha Ka...
ban fogadhat...
van bőven s

miért mielőbbi visszatérésüket kívánom, nem olyan kellemes. Nem régiben sajnos eset történt a házamban: lopást követtek el. A bűnös sokáig titokban maradt, de most már nyomán vagyok és rá fogom bizonyítani bűnét; Andor és Artur bizonyosan

szintén tudnak egyetmást a bűnösről, a ki intézetemben régóta sok helytelen csinýt követett el. Hogy igazságosan ítélhessek, minden tanunak együtt kell lenni. — Végül még egy kérésem van: Kardos ur nagyon lekötelezne, ha a vizsgálati ün-

VITÉZ PULLI

II.

*S henczegése soká nem is
Tartott:
Rucza-család ott hagyja a
Partot.*

*Megszalajtja a henczegő
Kutykát —
Látjátok is itt e képen
Futtát.*

nepre a fiúkkal maga is eljönne s elhozná kedves családját is. A szülők és rokonok közül számosan lesznek s nagyon örvendének, ha Kardos urat és családját házamban fogadhatnám, mint vendégeimet. Szoba van bőven s örömmel gondoskodnánk leg-

kényelmesebb ellátásukról. Meghívásom szíves elfogadását kérve és remélve, vagyok őszinte tisztelője

Harmati.«

Eddig volt a levél. A három titkolozó gyermek megkönnyülten lélekzett

föl. A levélből világosan kiderült, hogy Arturra nem gyanakszanak, más valakinél találták meg a szelenczét. Viola gondolatai mindjárt át is tértek egyébre: arra, hogy milyen nagyszerű volna az, ha ő is ott lehetne az Andor szavalatánál, ha látná a fiuk nevelőintézetét, melyről már annyit beszéltek neki. És pedig milyen jól megláthatná, ha néhány napig mint vendég maga is ott lalnék!

— Apácska, kedves apácska! Ugy-é elmegyünk... ugy-é engem is elvisztek? Jaj de nagy örömem volna!

— Meghiszem. Majd beszélünk még róla. Hanem előbb mondjátok csak, fiuk, miféle borzasztó dolog ez azzal a lopással, mely az intézetben történt? Eddig egy szót sem szóltatok róla.

— Nem szóltunk, apácska, mert az iskolában történekekről nem szabad fecsegni, szölt Andor.

— Nos, igazad van, az effélével nem kell rontani a derék intézet jó hírét. De már azt mégis jobban szerettem volna, ha ez a tolvajkeresés nem most történnék s nektek még mint tanuknak ne volna benne dolgotok. Ez mindig kellemetlen.

Kardos ur aztán a nejéhez fordulva, kérdé:

— Mit gondolsz, kedvesem, elfogadjuk-e a meghívást? Elmenjünk-e a fiúkkal?

— Azt hiszem, el kell fogadnunk. Az igazgató már többször hívott s bizonyosan nagyon rosszul esnék neki, ha most sem fogadnánk el mikor, Andor fiuk utólszor fog ottan vizsgálatot tenni. Remélem, dicséretet fog aratni és magam is szeretnék ott lenni.

— Akkor hát megyünk, még pedig apraja-nagyja, mind a hányan vagyunk, mert a kis Rózsikát nem hagyhatjuk itt egymagában. Ám lássa az igazgató ur, ha alkalmatlan lesz neki a sok vendég.

— Oh dehogy lesz! szölt Andor élénken. Nagy épület ám az, kedves apa, elfér oda tömérdek vendég és az igazgató ur nagyon szereti, ha vendégei vannak. Épen a mi szobánk mellett van két üres szoba... majd megkérem az igazgató urat, hogy titeket ott szállásoljon el.

— Jaj de jó lesz! szölt Viola tapasztalva. Majd meglátom ott, hogy tanulnak és dolgoznak a diák urfiak!

Mindnyájan nagyon meg voltak elégedve, még Artur is derültebb lett. Az igazgató leveléből úgy látta, hogy végre mégis rátaláltak az igazi bünösre, megkerült a szelencze a sok pénzzel és így ő meg fog szabadulni a tolvajság gyanujától, bátran elmondhatja azt a kicsi ártatlan részt, a mely ő reá jut e kellemetlen históriából. Az a fiú, a kit az igazgató levele említ, nem lehet ő, Artur; mert ő soha sem követett el helytelen csínyeket; aztán meg ha reá gyanakodnának, nem szántak volna neki olyan kitüntetést, hogy a vizsgálati ünnepen szavaljon.

— Csak most az egyszer szabaduljak ki a hinárból! gondolá Artur. Dehogy teszek többé még tréfából is olyat! És ha valami bajom lesz, dehogy titkolózom többé! Legelső dolgom lesz mindig, hogy mindent őszintén megmondok... nem leszek ezentul gyáva. Csak már ezen a bajon tul volnék!

(Folytatása következik.)

U Z
(1)

A CSÖNG
»Tíz óra
A fiácska min
Mind egyszerű
S torlódik a f

Szinte meghaj
A sok fú rió
Csak úgy rázk
»Sódarom!«
»Szilvám!« »

Az egyiknek b
Másnak nincs
Látok is egy s
Éhes, mohó te
Allva Pali ele

»Pali, vagy e
Juttathatnál n
Kinek a sors
Süteményt és
Az másnak is

Nagy aggódo
Orzi kincsét a
De ime gyöz
S a tizórainak
A szegénynek

KA
(1)

Kedves
LEFOLYT
nagy ör
nem közölnör
Egy fénykép
Forgó bácsi.
tatná és kiad
unkban, akko
Talán akadna
dekelne, mert
köztök, a kik
tokban.

U Z S O N N A.

(Képpel a czimlapon.)

A CSÖNGETTYŰ messze csendül:
»Tíz óra van, tíz óra van!«

*A fiúcska mind kilendül,
Mind egyszerre rohanna ki,
S torlódik a folyósóban.*

*Szinte meghajlik a kémény
A sok fiú riódalmán.
Csak úgy rázkódik a tető —
»Sódarom!« »Vajas kenyérekém!«
»Szilvám!« »Körtém!« »Piros almám!«*

*Az egyiknek bőviben jut,
Másnak ninesen kenyérekéje.
Látok is egy szegény fiút
Éhes, mohó tekintettel
Allva Pali elejébe:*

*»Pali, vagy egy kis falatkát
Juttathatnál nekem is tán!
Kinek a sors ily sokat ad,
Süteményt és piros almát,
Az másnak is adhatna ám!«*

*Nagy aggódva leinte
Órzi kincsét a kis Palya:
De ime győz végre szíve —
S a tizórainak felét
A szegénynek odaadja.*

KÁRPÁTI TÁJ.

(Képpel a 157. lapon.)

A Kedves Forgó bácsi!
LEFOLYT szünidők alatt nekem oly nagy örömem volt, hogy lehetetlen nem közölnöm kedves Forgó bácsival is. Egy fényképet is küldök, hogy lássa Forgó bácsi, hol jártam. Ha megrajzolnátna és kiadna a mi kedves »Kis Lap«-unkban, akkor volna csak nagy örömöm. Talán akadna kis olvasótársam, a kit érdekelne, mert bizonyosan sokan vannak köztök, a kik még nem jártak a Kárpátokban.

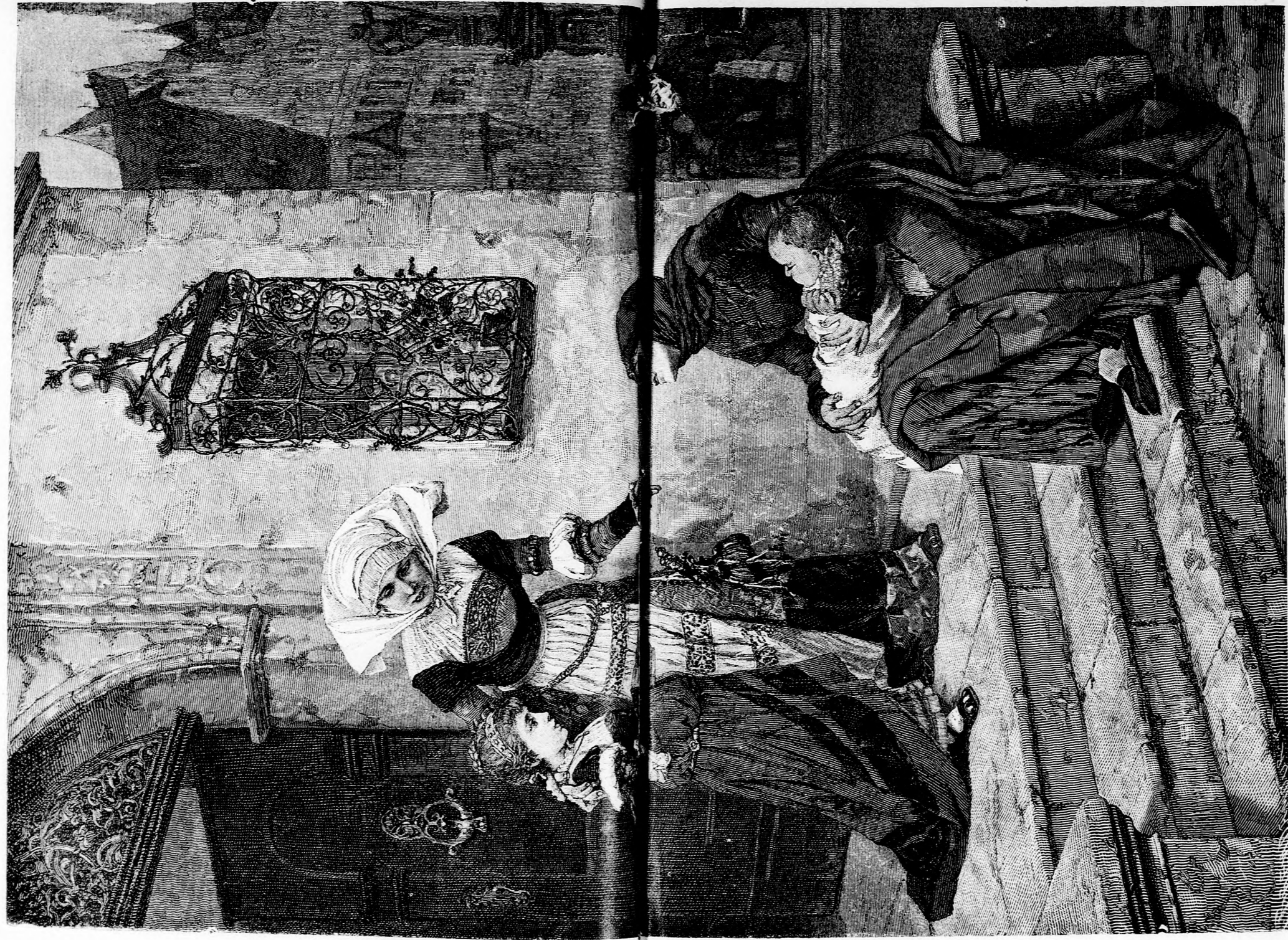
Igen, én a nyáron ott jártam hazánk gyönyörű Kárpátvidékén. Kedves szüleim meg voltak elégedve iskolai bizonyítványommal és magukkal vitték nyári kirándulásukra. Voltunk Tátrafüreden és onnan a Kárpáthegység sok gyönyörű pontján. El sem tudnám én azt hamarjában mind mondani, hol merre jártunk.

Mint afféle alföldi gyerek, eddig alig tudtam, milyen az igazi nagy hegység. Annál nagyobb volt bámulatom és gyönyörűségem, mikor a mi nagyszerű Kárpátjaink közt voltam. Egymás tetejére tornyosulnak a hatalmas bérczek és láttam, igazán láttam, hogy a felhők nem röptültek oly magasan, mint a lomniczi csucs teteje. A csucs büszkén emelkedett a felhők fölé s mi alólról gyönyörködve néztük a felséges látványt. Aztán jártunk az illatos, sűrű fenyves erdőben, a hol minden lépten-nyomon egy-egy kis hegyi patak vágat nagy robajjal lefelé, helyenként nagy zuhatagokat képezve. És minél feljebb mentünk, annál hűvösebb lett, a fák is mindinkább ritkultak, míg végre fönt a magasban csak itt-ott állt egy fenyő. Itt már ugyancsak fárasztó volt a sziklák közt kapaszkodni, mert itt már nincs semmiféle ut, még gyalogösvény sem. Az óriási bérczek úgy nyulnak föl a magasba, mintha az égbe érnének s mikor jó magasra kapaszkodva lenéztünk a völgybe, szinte szédültünk. Sok helyen vigyázni is kell ám, mert ha az ember lebuknék a meredek szirtről, kezét-lábát összetörné. De vannak tapasztalt vezetők, a kik ügyelnek, hogy baj ne érje az idegent.

Nekünk sem lett semmi bajunk, sőt megerősödve, pompás egészségben tértünk haza s én soha sem fogom elfejteni e kellemes kirándulást. Most pedig azzal iparkodom az élvezetet meghálálni kedves szüleimnek, hogy a tanulásban még pontosabb és szorgalmasabb leszek.

Kedves Forgó bácsit szívből üdvözölve, hű kis olvasója

Szücs ELEK.

...MAGA HOZOTT NEKIK ÉTELT. (Lásd a 160. lapon.)

GYALOG KIRÁNDULÁS.

— Beszélyke. —

ÁROM nap óta nem volt boldogabb és mégis boldogtalanabb fiu, mint Ödönke. Boldog volt, mert valóságos fiu-ruhát kapott, a melyet a nagy diákok viselnek; nem járt többé olyan hátul gomboló ruhában, mint öcsikéje, Jenőke.

— Nem is illik az már nekem. Én már nagy vagyok. Én már azt fogom mind csinálni, amit apácska.

Boldogtalan pedig azért volt, mert a házban nem igen akarták neki elhinni, hogy ő már csakugyan akkora legény. Hiába járta be az istállókat, hogy komoly képpel szemlét tartson a lovak felett, hiába ügyelt a munkásokra, sehogysem tudott tekintélyre vergődni. A mama azt kívánta, hogy most is csak úgy játszogasson a kis Jenőkével, mint azelőtt, pedig az már csak nem lehet, mikor ő már olvasni is tud.

Legnagyobb szomorúsága pedig az volt, hogy a tanyának mindig csak hírért hallja, de apa nem viszi oda magával. Pedig apa majd minden nap kimegy oda, korán reggel, és mikor délfelé hazatér, mindig sok érdekes dolgot beszél a mamának. Mert a majorság körül volt a nagy birtokuk: ott szántottak, vetettek, arattak, csépeltek; ott volt a sok ló, ökör, cséplőgép: ott lehetett sokat látni. Az apa, mint afféle gazdaember, nyáron már hajnalban kelt és gyalog indult utnak, bejárta a földeket, mezőket és maga adta utasításait a munkásoknak. Járhatott volna kocsin is, de a hintós lovakat nem akarta ilyenkor

befogatni, a többi lovakkal pedig dolgoztatott; de meg nagyon szeretett is nagyot sétálni, mert ez egészségére vált. Dicselkedett is vele, milyen pompás egy-egy séta a gazdaság körül.

— Oh, mamácskám! Mért nem visz apa engemet is magával a tanyára? Milyen jó volna!

— Dehogy volna! Nagyon messze van az, nem bírnád a nagy utat. Azután meg ott sok dolga van mindenkinek, nem érnének rá, hogy veled foglalkozzanak, nagyon unatkoznál.

Ez azonban sehogysem nyugtatta meg Ödönkét. Ha az apa elbir gyalogolni odáig, mért ne bírna ő is? Hiszen szaladgál egész nap! Aztán nem olyan kis fiu ő, hogy vele játszani kellene valakinek; majd talál ő magának dolgot.

Hiába, nem teljesült kérése sokáig. Az apa eleinte csak mosolygott, aztán komoly lett, mintha boszankodnék. De egyszer végre, Ödönke nagy öröme, így szólt az apa:

— Ha már épen olyan nagy kedved van velem jönni, nem bánom. Holnap reggel együtt megyünk. De korán kell ám fölkelni, hamarosan reggelizünk, aztán indulunk.

— Oh, fölkelek én akár hajnal előtt is, szólt Ödönke ujjongva.

— Azt nagyon kétlem, mondá a mama mosolyogva. Eddig nem igen tapasztaltam, hogy szeretnél korán fölkelni.

— Nos, a szobaleány költse föl idején, szólt az apa.

Ödönke alig fért a bőrébe a nagy örömtől. Dicselkedett is Jenőcske előtt.

— Én holnap a majorba megyek apácskával, igen bizony! Hajnalban kelünk fel és reggelizünk, mikor ti még aludni fogtok... aztán elmegyek mindenüvé, a hová csak apácska... jaj de szép lesz az!

Hogy valamiképp el ne aludja a reggelt, este egy teljes félórával korábban feküdt le, mint rendesen. Másnap, mikor hajnalban költögettek, nagyon kurtának találta ugyan az éjszakát, még jóformán alig derengett is a hajnal s Ödönkének ugye tele volt a szeme álommal, hogy alig bírta fölnyitni.

— Jobb is lesz, ha szépen alszik tovább, mondá a szobaleány.

De már erre eszébe jutott Ödönkének a nagy terv s gyorsan kiugrott az ágyból.

— Dehogyan alszom! Nem vagyok én álmos... nem én, egy csöppet sem.

Szaporán felöltözött és sietett atyjához, ki már az ebédlőben reggelinél várta. Csakhogy a reggeliben Ödönke kissé csalódott. Nem párolgott jó kávé az asztalon, mert azt majd csak később fogják főzni; az apa csak egy pohárka szilvoriomot ivott és néhány harapásnyi kenyeret evett hozzá.

— A szeszes ital nem neked való, de egyél egy kis kenyeret, mondá. A majorban majd kapunk kávé, ott reggelizünk igazán.

A száraz kenyér nem volt egészen Ödönke inyére, de ebben hamar megnyugodott; annál jobb lesz a reggeli ott a majorban.

— Induljunk, fiam, mert korán ott kell lennem.

A mint kiléptek az ajtón, látták, hogy az éjjel eső esett és az ég még most is boros.

— Talán jobb lesz mégis, ha itthon maradsz. Boros az idő.

— Oh, annál jobb, legalább nem lesz olyan meleg... mamácska ugyis mindig félt, mikor nagyon felhevülök a napon.

— Csakhogy sár is van.

— Az nem baj... Ha te nem félsz egy kis sártól, bizony én sem félek.

Arra nem gondolt, hogy van mégis egy kis különbség az apa nagy csizmái és az ő vékonyka kis cipői közt. Az apa pedig ráhagyta és megindultak.

Ödönke talán még soha sem járt kint ily korán reggel. Roppantul tetszett neki a kellemes, hűvös hajnali szellő, a felhők közt fölkelő és ki-kibukkanó nap. Oly vigan ugrált és szaladt előre, hogy apja, ki szépen lépést ment, hátra maradt és kénytelen volt őt visszainteni.

— Csak jöjj rendesen mellettem, mert ha fölöslegesen szaladgálsz, hamar elfáradsz.

— Dehogyan fáradok! Elmegyek én akár száz mértföldre is!

Jó negyedórai gyaloglás után azonban félig-meddig megörült, mikor az apa így szólt:

— Itt most kétfelé vezet az út. A hosszabbik a jó út, a gyalogösvény rövidebb, de ott helyenkint igen rossz uton kell gázolni. Ha magam volnék, a rövidebb uton mennék, mert szeretném még otthon találni a majorost. A városba megy a vásárra s ha nem sietek, nem találok otthon.

— Oh, csak menjünk a rövidebb uton; nem baj, ha nem is olyan kényelmes.

Hanem mikor, megindultak a rövidebb uton, úgy találta, hogy ez nagyon is nem kényelmes. Minduntalan egy-egy árokhoz, vizmosáshoz értek, az éjjeli esőtől pedig most mind tele volt vízzel. Az apa egy-egy nagy szökkenéssel keresztül ugrott, de Ödönkének sokáig kellett olyan helyet keresgélni, a hol úgy a hogy keresztül gázolhatott. Már a második ároknál mélyen belelépett a sáros vízbe s a félezipője megtelt piszkos lével.

— Sebaj, biztatá magát. A szabadban az effélével nem törődik az ember. Majd megszárad.

Az igaz, hogy addig nagyon kellemetlen volt nedves lábbal járni; de panaszkodni nem akart, nem is ért volna rá, mert apja már szaporán gyalogolt előre. Most már Ödönke maradozott hátra, de ugyancsak iparkodott, hogy szegyenben ne maradjon; már szinte beleizzadt az erős gyaloglásba, de még nyomon követte apját s eljutottak egy meredek dombhoz. Fölfelé még csak könnyű volt a kapaszkodás, de a tulsó oldalon még meredekebb volt a domboldal s omladós törmeléken kellett lemenni. Az apa, botjára támaszkodva, hamarosan lent volt, de Ödönke ijedten kapkodta lábait, mikor észrevette, hogy a hová lép, ott a porhanyós föld, kavics megindult alatta. El is vesztette csakhamar az egyensúlyt, elbukott és legurult a domboldalon. Nem jajgatott, mert ez szegyen lett volna; talpra is ugrott rögtön, de bizony kissé siralmas állapotban, mert a jobb térdén elszakadt

a szép uj nadrágja, a kezeit pedig véresre karcolta a köveken.

— Hm, ez nem egészen jól van, szólt az apa. Nem hiszem, hogy a mama megörüljön, ha látja, hogy elszakadt a ruhád és véres a kezed. Majd a pataknál lemoshatod a vért.

A patak, melyről az apa szólt, a dombtól nem messzire folyt. Ödönke most már nem olyan vigan lépkedett, de azért még nem vesztette bátorságát, megmosta összevézett kezeit, aztán tovább mentek.

— Ezen a patakon keresztül kell mennünk? kérdé.

— Persze.

— De hiszen itt nincs hid!

— Ilyen kis patakoeskán nem is igen kell. Van itt egy gázló, ott keresztül lehet jutni.

Csakugyan eljutottak olyan helyre, a hol néhány nagy kő állt volt a vízben. Most azonban, hogy a patak kissé megáradt, a víz a köveken fölül is folyt, bár épen csak egy keveset, úgy, hogy mikor az apa ügyesen átugrott egyik kőről a másikra, csizmájának csak az orra lett kissé nedves. Az apának nem is kellett valami nagyot lépnie egyik kőről a másikra; de az Ödönke kurta lábainak nagy volt az ugrás.

— Vigyázz, inté apja. Meg ne esuszál! A víz nem mély ugyan, de nem volna jó ruhástul megfürödni.

— Oh, nem vagyok én olyan ügyetlen!

Az első ugrás sikerült is szépen, de a második annál rosszabbul. Ödönke a sima kőről lesiklott és beleterült a vízbe.

(Folytatása a 158. lapon.)

KÁRPÁTI TÁJ. (Lásd a 151. lapon.)

(Folytatás a 156. laphoz.)

A patak olyan kicsi volt, hogy megáradva is alig ért térden fölül, Ödönke tehát egy pillanat alatt kint volt a parton. — csak-hogy nyakig átázva. Apja nagyon nyugodtan nézte.

— No, nem nagy baj, nincs hideg, legföljebb egy kis náthát kapsz. Majd a majorban kiszáritják a ruhádat. Csak menjünk szaporán.

Ödönkének inkább lett volna kedve sírásra, mint nevetésre, mikor, mint valami kiöntött ürge, baktatott a gyorsan lépegető apa után. Most már mind a két czipője tele volt vízzel, a nedves ruha rátapadt a testére s akárki is elhiheti, hogy ez csöppet sem mulatságos. És hozzá még fáradt is volt már, a vitézkedési kedve egészen elmúlt, csakhogy szégyelte megvallani. Azt azonban meg is megkérdezte, messze van-e még a tanya!

— Már nincs messze. Látod amott azt a jegenyefasort? Ott kezdődik a mi birtokunk.

Az a faszor bizony még kétségbe-ejtően messze volt. És most még frissen fölszántott földeken kellett keresztül menni. Ödönke lábai bokáig süppedtek a porhanyó földbe, s mikor kihuzta, olyan csomó föld ragadt a vizes czipőjére, ruhájára, hogy alig bírta emelni a lábát. Meg-meg kellett állania s egy fadarabbal, melyet ott talált, lefaragni a nehéz sarat. Ilyen sétáról Ödönkének fogalma sem volt eddig s már csak alig bírta legyőzni a sírást. Hideg veríték csorgott a homlokáról, azt hitte, hogy mindjárt eldőlt a fáradtságtól és sóvárogva pillantott a jegenye-faszor felé,

mely csak nagyon lassan akart közeledni. De végre, nagy sokára mégis csak elértek a fákhöz, de ekkor roppant ijedelemmel látta Ödönke, hogy innen a majorsági épület még ugyancsak messze van. Szeretett volna legalább megpihenni, de az apa nagyon sietett. Szerencsére mégis megállt egy kis időre, mert az öreg béres épen ott járt a faszor melletti szántóföldön. Az apa mindjárt előszólitotta és kérdezősködött, otthon van-e még a majoros?

— Nincs biz' a, nagyságos uram. Jó félórája, hogy bement a városba. Azt mondta, hogy csak fogjunk bele a dologba, majd kijön a nagyságos ur és eligazítja a többit.

Azután hosszan beszélgettek eséplésről, szántásról és sok mindenféléről, aminek Ödönke a felét sem értette. Nem is törődött ő ezzel, csak azt szerette volna, ha mielőbb hajlékba jut, a hol nedves ruháit levetheti, megpihenhet és reggelit kap. Apja pedig így szólt:

— Kedves fiacskám, én most még nem megyek a majorba, előbb amoda kell kerülnöm a munkásokhoz. Velem jössz-e vagy elsétálsz magad a majorba?

Ödönke elborzadt arra a gondolatra, hogy még jobbra-balra sétálgasson, mikor már alig áll a lábán. Látta ezt apja is, és megszánta.

— Ugy látom, elfáradtál. Az öreg János majd ölebe vesz és bevisz a majorba. Később majd oda megyek magam is.

Már olyan csufságot nem türhetett el Ödönke, hogy ölben vigyék, mint valami kis babát. Bármennyire ki volt is merülve, mégis így szólt:

— Oh, elmegyek én magam is a majorig, nincs messze.

— Nagyon jól van. Mondd meg a majorosnénak, hogy készítsen nekem is reggelit... a nedves ruháidat pedig szárítsa meg.

Ezzel az apa jobbra fordult és épen olyan szapora léptekkel, mintha most indult volna el hazulról, a távolban látható munkások felé ment. Ödönke pedig, magára maradván, kinosan nyöszörögve, lassan bevánszorgott a tányába.

Az öreg majorosné az udvaron dolgozott és ugyancsak bámult, mikor Ödönkét, a nagy fáradságból szinte sápadtan, térdig sárosan, befelé ballagni látta. Jól ismerte, mert sokszor járt bent az uraságnál. Hamarjában el sem tudta képzelni, hogy kerül Ödönke egymagában ide. Mikor pedig Ödönke úgy, a hogy elmondta a történeteket, a jó asszony összecsapta a kezzeit:

— Hiszen ez borzasztó! Nem ilyen kis fiúnak való az ilyen nehéz gyaloglás! És még bele is esett a patakba! Jöjjen be hamar, kedveském, levetkőztetem és befektetem az ágyba, míg a ruhái megszáradnak.

Holtra fáradtan dőlt Ödönke az ágyba s mert olyan kora hajnali fölkeléshez nem volt szokva, mi hamar mély álomba merült. Csak egy pillanatra ébredt föl akkor is mikor pár óra múlva apja költögette.

— Itt a reggeli, fiam. Kelj föl.

Nem kelt biz' ő. Nem kellett neki reggeli, csak hagyják nyugodni. Hagyták is és mikor végre kipihente fáradságát s fölkelt és magára ölté megszáradt ruháit,

már majdnem délre járt az idő. Apja ép ekkor tért újra vissza a mezőről.

— No fiam, most már induljunk. Épen jókor érünk haza ebédre.

Ödönke majd hanyatt esett ijedtében. Hiszen alig birt a lábán állani és most a forró napon újra neki induljon olyan nagy utnak. Most már véget ért a vitézkedése és majdnem sirdogálva mondta, hogy ő jobb szeretne kocsin menni haza.

— Csakhogy az nem lehet, mert itt most nincs se kocsi, se ló. Ha nem birsz gyalog haza jönni, itt kell maradnod estig. Akkor a majoros megjön a városból s azon a kocsin majd haza küld. Ebédet majd ad a majorosné.

Ezzel az apa utra kelt és Ödönke magára maradt. Még pedig igazán magára, mert az öreg majorosné ott volt ugyan a házban, de százféle dolga volt s arra persze nem ért rá, hogy egy kis fiut mulattasson. Ebédre adott neki egyféle igen egyszerű ételt és egy darab kenyeret, aztán megint magára hagyta estig.

Mily rettentően hosszú volt ez a délután! Ödönke nem tudta, mihez fogjon. Megtehetette volna, amire fogadkozott: hogy azt fogja tenni, amit atyja: kimegy a munkásokhoz, szétnézeget, de biz erre nem is gondolt. Olyan fáradt volt és a nap olyan forrón sütött, hogy egy csöpp kedve sem volt kimozdulni a szobából. Egy ideig az ablakból nézte az udvaron kapargáló tyukokat, csibéket, de ebbe mihamar bele unt. Egyéb multság pedig nem volt. Mennyivel jobb volna otthon játszogatni! Szaladgált volna, a meddig kedve tartja, aztán pihent volna, kapott volna jó ebédet, jó ozsonnát, nem volna semmi baja.

És hozzá még mennyire röstelni fogja ha hazatér, hogy így belebukott a nagy vállalatba. Előre dicsekedett és ime, mi lett a hetvenkedésből!

Majdnem esteledett, mikor a majoros megjött a vásárról. Megtudván a történeteket, azonnal kocsira ültette Ödönkét és haza vitte. Otthon az apa furesán mosolyogva kérdezte:

— No's, kis fiam, jösz-e velem holnap is?

— Jaj dehogy megyek! Bocsáss meg, kedves apácska, hogy ilyen oktalán kívánsággal annyit boszantottalak. Most már tudom, hogy mi gyermekek pórul járnánk, ha minden kívánságunk teljesülne s a jó szülők legjobban tudják, mi való nekünk.

A JÓTÉKONYSÁG SZENTJE.

(Képpel a 152—153. lapokon.)

Az emberi erények sok nemes példáját találjuk följegyezve a történelemben. De a legszebb példák azok, melyek az igaz jótékonyságról szólnak.

A nemes jótékonyság legszebb példáját pedig egy magyar királyleány adta, kit mai nap is, mint magyarországi Szent Erzsébetet tisztelettel, kegyelettel emlegetnek.

Régen volt az, több mint hatszáz esztendeje, hogy ez a magyar királyleány élt. Endre magyar királynak volt a leánya és még kicsike korában kivitték idegen országba, Németországba, hogy ott nevelkedjék föl és ha felnőtt, egy jeles fejedelmnek legyen a neje. A kis Erzsébet gyönyörűen nevelkedett, öröme telt mindenkinék a szép kis királyleányban, de még inkább rendkívüli jóságában. Még kicsi gyermekeleányka volt, de már nem gondolt a maga kényelmére, mulatságára, hanem csak arra, hogy másokkal jót

tegyen. A hol megpillantott egy szegényt, szenvedőt, — nem volt addig nyugalma, míg meg nem segítette. Aldották is mihamar mindenfelé az angyali kis királyleányt s a szegények, éhezők, kik sehöl sem kaptak segélyt, oda mentek a fejedelmi palota kapujához. A kis Erzsébet pedig maga hozott neki ételt. (Lásd a képet a 152—153. lapokon) sokszor a saját szájától vonta el, csak a szegényeknek jusson.

És a mint felnőtt és fejedelmi aszszony lett, csak még több jót tett napról napra, elment ápolni az elhagyott betegeket, kiosztotta szegények közt kincseit s inkább maga szenvedett sokban szükségét, csak másokon segíthessen. Érte is aztán sok baj, szomorúság, de ő angyali türelemmel viselte és bánatában is az volt vigasztalása, hogy más szenvedők baján igyekezett enyhíteni.

Igy élte le egész életét és mikor meghalt, ezeren és ezeren áldották emlékezetét. A római pápa pedig később a szentek közé sorozta és a katolikus egyházban most is magyarországi Szent Erzsébet néven tisztelik a szentek sorában.

A »KIS LAP« XXXI. köt. 6-dik számában közölt rejtvény megfejtését utólag még beküldte: Tarnai Béla.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Fitoss Rudi. Állok elejébe. Csak mentől sürűbben. — **Takács Eszti.** Forgó bácsi is oda volt hűselni egy kissé. Ez az oka, hogy a válasz — mely azóta megment — eddig húzódtott el. — **Kohn testvérek.** Ügyes. Meg fog jelenni. — **Bukovszky Margit.** Ki mit ír a »Kis Lap«-ba, meg hogy mikép dől el sorsa egyik-másik elbeszélés hőségének: ez mind szerkesztőségi titok. Legyen tinektek elég, az olvasmányban gyönyörűt és okulást lelmi. A »pfennig« (magyarul fillér) egy német márkának a századrésze. Egy márka pedig, a mi értékünkben 60—80 kr. Ez a husz fillérműi köz a börze hullámzását jelenti, s ez olyan dolog, amihez nekünk semmi közünk. — *Több kéziratról a jövő számban.*